

N.º 6 (c) Patent n.º 113.982 Preu: 10 cts.

esquitx

Suplement d'EN PATUFET

El senyor Canons tenia una botigueta de mobles moderns...

Ayuntamiento de Madrid

i una muller molt reganyosa.

Un dia, uns amics el convidaren a
fer un xeflis.

Ell hi anà dient a sa muller que
anava a un funeral.

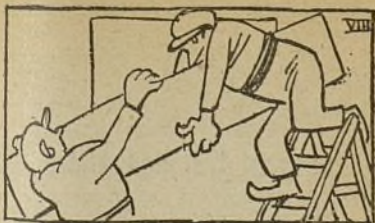
A l'endemà, la dona, repassant-li la
roba, li trobà a la butxaca la factura
del restaurant...

i, més encesa que un coet, se n'anà a la botiga a castigar el seu marit.

El terrabastall que s'armà fou tan considerable...

que calgué canviar el rètol de la botiga.

—Ara diu: «Antiquités i mobiliari històric».

Mercuri i el llenyataire

A la nena Roser Albert

UNA vegada es trobava un llenyataire tallant un arbre a la vora d'un riu, quan en un moment de distracció li va caure la destal al bell mig del riu, on hi havia molta aigua.

Aquest contratemps el va contrariar en gran manera, i fou tant el sentiment que li ocasionà, que baixant de l'arbre es posà a plorar amb gran desfici.

En això se li aparegué Mercuri, que, com vosaltres sabreu, els gentils el creien fill del déu Júpiter i missatger

dels altres déus falsos, i preguntà a aquell tan atribolat la causa de son desconsol.

—Ploro—li respongué el llenyataire, —perquè m'ha caigut la destral a l'aigua i avui no podré guanyar el meu jornal.

Compadit Mercuri de la desgràcia d'aquell home, es va tirar al riu, submergint-se fins al fons; quan va tornar a sortir, portava a la mà una destral d'or, i preguntà a l'afligit llenyataire si aquella destral era la seva.

L'home va respondre que no, i Mercuri tornà a submergir-se, traient-ne, llavors, una d'argent. El llenyataire, tornà a dir-li que aquella destral no era la que li havia caigut. Per tercera vegada Mercuri s'enfonsà dins de l'aigua i en tragué la veritable destral que aquell home havia perdut.

Ja podeu comptar l'alegria d'aquell llenyataire en veure recuperada la destral; però Mercuri no sols li donà la seva pròpia, sinó la d'or i la d'argent, en premi de la seva honradesa.

Tot content el llenyataire i després de donar mercès al seu benefactor, se n'anà tot seguit al poble i contà als seus amics i companys el que li acabava de passar. Un d'aquests, molt envejós, pensant que podria tenir la mateixa sort que el seu company, se n'anà al riu i tirà a l'aigua la seva destral, posant-se a plorar, com si li hagués succeït una gran desgràcia.

Mercuri s'aparegué davant d'ell i li preguntà la causa de la seva aflicció. Quan va sentir que estava tant apenat per haver-li caigut la destral a l'aigua, es tirà al fons del riu, i en sortí als pocs moments, amb una destral d'or a la mà. Preguntà a l'home si era aquella la destral que havia perdut.

L'home, mentider i envejós, li respongué que sí que ho era.

Però Mercuri, per castigar la seva mala fe i enveja, tirà altra volta la destral al riu i aquell mal home hagué d'entornar-se'n tot confús i avergonyit a casa seva, i sense cap destral.

Cosa semblant passa a molts nois i

noies
per no
tig. F
la mer

Per
lació:

Aqu
té set
robar-l
set lla

noies mentiderots, que moltes voltes, per no dir la veritat, porten doble càstig. Fugiu sempre de l'ambició i de la mentida.

Per la traducció de l'anglès i adaptació:

J. D.

TRENCA-CLOSQUES

Aquest senyor és un milionari que té set lladres que l'estan espiant per robar-li tots els diners. ¿On són els set lladres?

LA LLEGENDA DE SANT JORDI

I

Quan acabaven de sopar l'avi li havia contat a la Maria la llegenda de Sant Jordi, i ara la pobra tenia por, molta por!

Al peu del seu llit veié el drac terrible que udolava amb ràbia volent-se-la menjar a ella, la pobra Maria!

Ja quasi la tocava, quan el gloriós cavaller va aparèixer, muntat en son cavall blanc, per vèncer altra volta el drac maleït.

La nena, llavors, reposà, i la visió terrible es convertí en bell somni de serafins.

II

La Maria desitjava comprar un vestit per la nina, i no sabia com fer-s'ho, quan s'adonà de què el calaix restava obert.

—Calla! Ja tindrè cèntims; la mà mà no ho coneixerà pas—va dir-se.

I la
la mà a
mor est

—Ho
nie! è q
—A
còrrer.

I la Maria, mirant amb recel, posà
la mà al calaix... i va sentir una cre-
mor estranya, com d'unes dents de foc

ENTRE GITANOS

—Hola, païet; quin cavall tan bo-
nic! ¿quant et costa?

—A mi, res... A ell, un fart de
córrer.

que se li clavessin a les mans, i veié el drac altra volta, però més horrors que mai, que ja la mossegava.

I, tota espantada, va retirar la mà de pressa.

I va sentir penediment de la mala acció i li va semblar que el gloriós cavaller clavava la llança al monstre del pecat fins a les entranyes.

CELESTÍ DUPONT

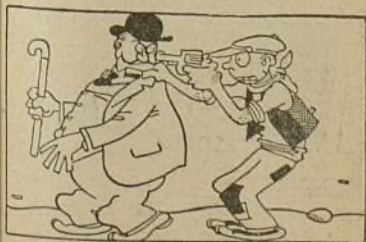

Un fenòmen estrany

—Si bec vi negre, se'm posa vermella la punta del nas, i si el bec blanc, també.

Don Alfred acaba de cobrar al Banc
un milió de pessetes...

i en Malatesta, que ho sap, el detura
per robar-lo.

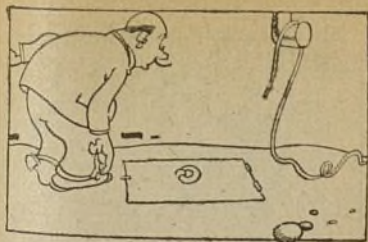

Don Alfred, per salvar els diners,
apreta a córrer...

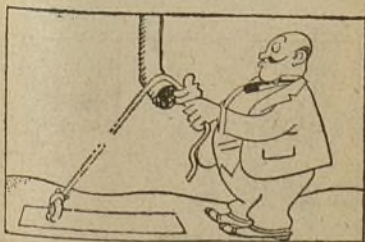

i el lladre segueix al darrera.

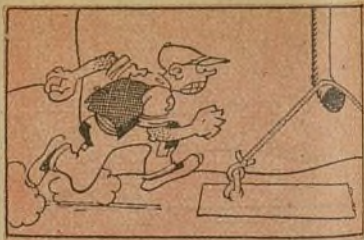

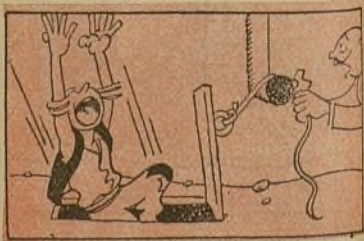
liners,
En veure la trapa d'un soterrani,
Don Alfred té una idea.

Lliga una corda a l'anella...

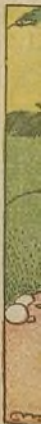

i així que arriba en Malatesta, decidit a matar-lo...

aixeca la trapa i l'engarjola.

Ayuntamiento de Madrid

En C
molí po